

Τὸ ὕψωμα τοῦ χαρταετοῦ τὴν Καθαρὰ Δευτέρα (Μπούσιας Χαράλαμπος Μέγας Ὑμνογράφος τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας)

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά \(κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα\)](#)

Ὁ χαρταετὸς δὲν ὑψώνεται τυχαία τὴν Καθαρὰ Δευτέρα. Μᾶς προκαλεῖ νὰ ὑψωθοῦμε καὶ ἐμεῖς πνευματικὰ στὸν νοητὸ οὐρανὸ τῶν ὑποποιῶν ἀρετῶν μέσα ἀπὸ τὴν ταπείνωση, τὴν προσευχή, τὴν νηστεία, τὴν διαρκῆ ἐγρήγορηση. Μᾶς προκαλεῖ νὰ πετάξουμε, ὅπως ὁ ἀετός, τὸ ὑπερήφανο πουλὶ ποὺ ζεῖ στὰ ψηλὰ βουνά. Αὐτὸ ποὺ τὸ θέλγουν τὰ ψηλῶματα, οἱ ἀπάτητες κορυφές, ποὺ ἀρέσκειται στὰ δύσκολα καὶ τὰ ἐπιδιώκει, ποὺ ἐπιθυμεῖ τὸ φῶς, ποὺ θέλει νὰ ἀγναντεύει ἀπὸ ψηλὰ τὴν θεϊκὴ δημιουργία, ποὺ πετᾶ ἐκεῖ ποὺ σπάνια μποροῦν νὰ τὸ ἀκολουθήσουν ἄλλα πτηνά.

Μᾶς προκαλεῖ νὰ πετάξουμε καὶ ἐμεῖς ὁμοιάζοντάς του στὰ ὑψηλὰ ἀποφεύγοντας τὸ σούριμο στὰ χθαμαλά! Μᾶς προκαλεῖ νὰ φθάσουμε στὶς δυσπρόσιτες κορυφές πετώντας καὶ ὄχι ἔρποντας. Νὰ φθάσουμε καὶ νὰ ἀγναντέψουμε ἀπὸ ψηλὰ ὅλη τὴν φύση ποὺ ἀπλώνεται μπροστὰ μας καὶ θαυμάζοντας τὴν μὲ ὅλη τὴν δύναμη τῆς ψυχῆς μας νὰ ἀναφωνήσουμε: «Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα Σου, Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας» (Ψάλμ. 103, 24).

Γιὰ νὰ ὑψωθεῖ, ὅμως, ὁ χαρταετὸς χρειάζεται τὰ ζύγια του, δηλαδή τὸ χαλινάρι

του, ἀπὸ τὸ ὁποῖο κατευθύνεται μέσα ἀπὸ τὸ σπάγγο, νὰ εἶναι σταθερὰ καὶ μὲ ἴσες ἀποστάσεις. Ὅσο καλὸς καὶ μεγάλος καὶ ἂν εἶναι ὁ χαρταετός, ὅσο μεγάλη οὐρὰ καὶ ἂν ἔχει, ἂν τὰ ζύγια του δὲν προσεχθοῦν δὲν σηκώνεται καὶ ἂν σηκωθεί γιὰ λίγο πάλι ξαναπέφτει. Μᾶς θυμίζει τοὺς ἑαυτοὺς μας πὺ δὲν ἔχουμε ζυγίσει καλὰ τὶς δυνάμεις μας καὶ προσπαθοῦμε νὰ ξεκινήσουμε τὸν ἀγῶνα τῆς σαρακοστῆς ἐπιπόλαια. Γιὰ νὰ ἀγωνισθοῦμε σωστὰ καὶ νὰ ἀνέβουμε πνευματικὰ χρειάζεται νὰ ζυγίσουμε τὸν ἀγῶνα μας, νὰ ζυγίσουμε τὶς δυνάμεις μας χωρὶς ὑπερβολές, γιατί ἂν λίγο ξεφύγουμε, λίγο χαλαρώσουμε ἢ λίγο σφίξουμε περισσότερο, τότε δὲν ἰσορροποῦμε καὶ δὲν ἀνεβαίνουμε στὸ οὐράνιο στερέωμα.

Γιὰ μία ἐπιτυχημένη ἀνύψωση ἐνὸς χαρταετοῦ, ἀλλὰ καὶ δική μας, ἰδίως τὴν περίοδο αὐτῆς τοῦ πνευματικοῦ σταδίου, χρειάζεται καλὸ προγραμματισμό, ἐπίγνωση τῆς δυνάμεως τῆς ψυχικῆς ἀντοχῆς μας, ὄραματισμὸ καὶ ἀγόγγυστη ὑπομονή. Τὸ πέταγμα τοῦ χαρταετοῦ καὶ τοῦ δικοῦ μας στὸ οὐράνιο στερέωμα τῶν ἀρετῶν εἶναι ἓνα πανηγύρι. Ἔτσι τὸ νοιώθουμε, περιμένοντας τὸ φύσιγμα τοῦ ἀνέμου, πὺ θὰ μᾶς δώσει τὴν δυνατότητα νὰ ἀπολαύσουμε τὸ πέταγμα αὐτό. Βλέπετε χωρὶς ἄνεμο δὲν πετάει ὁ χαρταετός καὶ χωρὶς ἀερμῶνια αὔρα, δηλαδὴ χάρι Θεοῦ, οὔτε ἐμεῖς μπορούμε νὰ πετάξουμε. Ἄν ὁ Θεὸς τὸ θελήσει καὶ πνεύσει ἄνεμος εὐνοϊκὸς τότε καὶ ἐμεῖς θὰ πετάξουμε. Ἐκεῖνος εἶναι ἡ ἀνυψωτικὴ μας δύναμη. Ἀπὸ ἐμᾶς περιμένει τὴν ὑπομονὴ καὶ τὸ στιβαρὸ χέρι πὺ θὰ βαστάσει σταθερὰ τὸν σπάγγο στὸ πέταγμα τοῦ χαρταετοῦ. Ἀλλοίμονο, ὅμως, ἂν στὶς πρῶτες ἀποτυχημένες προσπάθειες κλονισθοῦμε καὶ ἐγκαταλείψουμε τὶς προσπάθειές μας. Ὁ ἐπιμένων νικᾷ. Ἀρκεῖ κάθε φορᾶ νὰ ἐπικαλούμαστε τὸν Χριστὸ μας, καὶ νὰ ζητοῦμε τὴν συνέργειά Του, ἀφοῦ μόνον Αὐτὸς μπορεῖ νὰ μᾶς ἀνυψώσει, νὰ μᾶς δώσει φτερὰ ἀετοῦ, γιὰ νὰ μὴν ἀτονίσουμε, νὰ μὴν ἀποκάμνουμε, ἀφοῦ μόνον τότε γιὰ ἐμᾶς λέει ὁ Προφήτης Ἡσαΐας: «Πτεροφυήσουσιν ὡς ἀετοί. Δραμοῦνται καὶ οὐ κοπιήσουσι, βαδιοῦνται καὶ οὐ πεινάσουσι» (Ἠσ. 40, 31).

Ἀλλοίμονον, ἐπίσης, ἂν φυσήξει πολὺ δυνατὸς ἀέρας καὶ ὁ χαρταετὸς πετάξει μὲ μεγάλη ταχύτητα στὸ οὐράνιο στερέωμα. Ἡ τριβὴ τοῦ σπάγγου στὰ χέρια μας θὰ ἀναπτύξει στὰ δάκτυλά μας τόσο μεγάλη θερμότητα, ὡστε νὰ προκαλέσει ἐγκαύματα. Καὶ τὸ γρήγορο πνευματικὸ πέταγμα, νομίζοντας ὅτι θὰ πετύχουμε τὴν πνευματικὴ τελειότητα σὲ σύντομο χρονικὸ διάστημα, μπορεῖ νὰ προκαλέσει ἐγκαύματα. Μήπως ἔτσι δὲν συνέβη καὶ μὲ τὸν Ἴκαρο, πὺ τὰ τεχνητὰ του φτερὰ δὲν ἄντεξαν τὶς θερμαντικὲς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου καὶ ἔλιωσαν, μὲ ἀποτέλεσμα ἀντὶ νὰ ἀπολαύσει τὶς ὁμορφιὲς τοῦ οὐρανοῦ νὰ βρεθεῖ στὰ ἔγκατα τῆς θαλάσσης!

Στὸ πέταγμά μας ὀφείλουμε νὰ ἔχουμε ἐπίγνωση τῶν σωματικῶν μας ἰκανοτήτων, ἀλλὰ καὶ νὰ λαμβάνουμε ὑπ' ὄψη μας τοὺς πιθανοὺς κινδύνους πὺ θὰ συναντήσουμε, ἀφοῦ κατὰ τὴν λαϊκὴ παροιμία: «Τοῦ φρονίμου τὰ παιδιὰ πρὶν

πεινάσουν μαγειρεύουν». Πάντοτε, όμως, να ξεκινούμε με την επίκληση τῆς θείας δυνάμεως, ἀφοῦ εἶναι γνωστὰ τὰ λόγια του Κυρίου μας: «Χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν» (Ἰω. ἴε´ 5). Τεράστια εἶναι ἡ δύναμη τῆς προσευχῆς, ἀφοῦ με αὐτὴν ὁ πειρασμὸς τῆς ἄπνοιας ἢ τῆς μεγάλης ταχύτητας τοῦ ἀνέμου, τῆς κοπώσεως καὶ τῆς ἀπογοητεύσεως φεύγει ἄπρακτος. Ἡ προσευχὴ με τὴν συνεχῆ ἐπίκληση τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου μας, τὸ «Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησον μέ», μᾶς ἐνισχύει, γιὰ νὰ μὴν σαλευθοῦμε καὶ ἐγκαταλείψουμε τὸν ἀγώνα τοῦ πνευματικοῦ πετάγματος σύμφωνα με τὰ λόγια του Προφητάνακτος; «Προωρώμην τὸν Κύριόν μου διὰ παντός, ὅτι ἐκ δεξιῶν μου ἔστι, ἵνα μὴ σαλευθῶ » (Ψάλμ. 15, 8).

Πηγή: agiazoni.gr